

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Ex epistola ad Romanos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

ANNO
CHRISTI
431.

ἡμῶν ἐμψύτων ἡμῶν ἡδονῶν τὸ κίνη-
μα, καὶ τῆς κτ' τὸ πνεῦμα ζωῆς ἡ
δυνάμις. καὶ ὁ θεὸς ἡμᾶς δοτοφέρῃ
νόμος εἰς γὰρ τὸ δεῖν ἐλέσθαι τὸ ἀγα-
θόν, ἀλλ' ἡ τῆς σαρκὸς ἐπιθυμία κα-
ταβιάζεται πρὸς τὸ ἐνάντιον. λέλυ-
ται δὲ νῦν ἐν Χριστῷ τὸ ἀνίστασθαι
καὶ ἡτόνισεν μὲν τῆς ἀμδρῆας ὁ νό-
μος, κεκράτηκε δὲ ὁ τῆς πνεύματος.
διὰ ποίαν αἰτίαν; πέπομφε γὰρ ὁ
θεὸς τὸ εἶναι ὑὸν ἐν ὁμοιώματι σαρ-
κὸς ἀμδρῆας, ἵνα κατακρίνῃ τὴν
ἀμδρῆαν ἐν τῇ σαρκί. εἶτα, πῶς οὐ
χρειώδεσται λίαν ἡ τῆς λόγου σαρ-
κώσεως; κατὰ κέκριται γὰρ οὕτω καὶ ἐν
τῇ σαρκὶ ἡμῶν ἡ ἀμδρῆα. εἰ δὲ οὐ
γέγονε σὰρξ ὁ λόγος, δοτομεμύνη-
κεν ἀδιόρθωτα τὰ καθ' ἡμᾶς, καὶ δο-
λόρη τῇ σαρκὶ νόμος ἀμδρῆας,
οὐδενὸς ἐν ἡμῶν αὐτῶν καταργήσαν-
τος. ἐκοῦν ἀναγκαῖον εἶναι φανερὸν
τὴν κατὰ ὑπόστασιν ἐνώσιν τῆς λόγου
πρὸς τὴν σὰρκα, καὶ οὐχὶ δὴ μό-
νῳ τὴν ἐν πρὸς ὁμοίωσιν, καὶ τὴν δὲ λη-
σιν, ἥτοι συνάφειαν ἀπλῶν, κατὰ
φασιν ἑνές.

Τί οὖν ἐροῦμεν πρὸς ταῦτα; εἰ
ὁ θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς κατὰ ἡμῶν; ὅς γε
τῆς ἰδίου ὑοδ' ἐκ ἐφείσατο, ἀλλ' ὑπὲρ
ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτόν· πῶς
οὐχὶ καὶ σὺ αὐτῷ τὰ πάντα ἡμῶν χα-
ρίσεται;] εἰ ὁ ἰδίον ὑόν, δηλον ὅτι
ὁ πᾶσι τῆς οὐσίας αὐτῷ, δέδω-
κεν ὑπὲρ ἡμῶν ὁ θεὸς καὶ πατήρ· πέ-
πονδε δὲ καὶ σὰρκα, καὶ οὐ φύσιν θεό-
τητος· ἰδίον ἄρα ἡ αὐτῷ τὸ πέπονδος
σῶμα, ἵνα καὶ αὐτὸς νοήται πατρὶν οἰ-
κονομικῶς, ὁ πατὴρ ἐκ εἰδώς. τὸ τοί-
νυν δοτομελῆσεν εἰς δύο ὅτι ἕνα,

nobis illecebrarum motus, & spi-
ritualis vitæ facultas. Nam etsi di-
uina lex ad boni cupiditatem nos
inuitet, carnis tamen concupi-
scentia ad contrarium vrget. At
hæc rixa per Christum nunc de-
mum dirempta est: quandoqui-
dem peccati lege per illum labe-
factata, lex spiritus regnum obti-
net. Qua istuc autem de causa?
Misit enim Deus Filium suum in *Rom. c. 8.*
similitudinem carnis peccati, ut pec- *v. 3.*
catum condemnet in carne. Qui er-
go fieri potest, ut Verbi incarna-
tio non fuerit summe necessaria?
Per hanc namque peccatum in
carne etiam nostra condemna-
tum est. Quod si Verbum caro
factum non est, res nostræ omni-
no prostratæ, incmendatæque
manserunt; atque adeo per car-
nem legi peccati seruimus, nullo
in nobis impetum illius retun-
dente, aut refrenante. Necessa-
riam proinde extitisse dicimus
hypostaticam carnis cum Verbo
unionem; non personarum inter
se copulam, aut solam volunta-
tum concordiam & simplicem
coniunctionem, quam quidam
statuunt.

Quid ergo dicemus ad hæc? Si *Rom. c. 8.*
Deus pro nobis, quis contra nos? Qui *v. 31.*
etiam proprio Filio non pepercit, sed
pro nobis omnibus tradidit illum;
quomodo non etiam cum illo omnia
nobis donabit? Si Deus Pater pro-
prium Filium, illum ipsum nimi-
rum qui ex illius substantia ortus
est, pro nobis donauit; ergo cor-
pus quod mortem sustinuit, pro-
prium illius erat, qui secundum
carnem passus est. (nam secun-
dum diuinitatis naturā pati non
poterat) ita enim qui secundum
se pati nequit, dispensatorie mor-
tem perpeffus est. Proinde qui vnum in duos dispertiunt, aperto

impietatis crimine sese constringunt: quandoquidem si est homo per se & secundum se diuifim, & non ipsummet Dei Verbum carne indutum; Pater proprium pro nobis Filiū dedisse non inuenitur.

Ibidem.

Quis accusabit aduersus electos Dei? Deus qui iustificat, quis est qui condemnet? Christus Iesus qui mortuus est, imo qui & resurrexit, qui est ad dexteram Dei, qui etiam interpellat pro nobis. Si Christus per fidem iustificat, solus autem Deus est qui iustitiae donum praestat; consequens fit Christum esse verum Deum. Rursum si ad dexteram Patris sedet, eademque cum illo gloria & maiestare pollet, & quidem mortuus & resuscitatus; corpus itaque assumptū Verbi proprium est. Nam et si factum est caro, haud secus tamen in suscepta carne cum Patre regni solum obtinet, vt verus naturalisque Filius.

Rom. c. 10. v. 6.

Quae autem ex fide est iustitia, sic dicit: Ne dixeris in corde tuo: Quis ascendet in caelum? id est, Christum deducere. Aut quis descendet in abyssum? hoc est, Christum a mortuis renouare. Sed quid dicit? Prope est verbum in ore tuo, & in corde tuo: hoc est verbum fidei, quod predicamus. Quia si confitearis in ore tuo Dominum Iesum, & in corde tuo credideris quod Deus suscitauit illum a mortuis, saluus eris. Corde enim creditur ad iustitiam; ore autem fit confessio ad salutem. Si secundum quorumdam opinionem Christus est homo deifer, sola personarum copula Dei Verbo coniunctus; qui fieri potest, vt in illum tamquam in Dominum credentes, eiusdemque ex mortuis resurrectionem profitentes, eiusmodi fide iustificemur? Fides

Dent. c. 30. v. 14.

δυναστεύς. ἐκ ἐπὶ τὸ ἴδιον ὡς διέσκεπται διὰ τὸ ὑπὲρ ἡμῶν ὁ πατήρ, εἰπὼν ὅτι ἀνθρώπος διηρημένως, καὶ οὐχὶ δὴ μᾶλλον ὡς ἐν πνεύματι σαρκὸς ὁ ἐκ Θεοῦ λόγος.

Τίς ἐγκαλέσει καὶ ἐκλεκτῶν Θεοῦ; Θεὸς ὁ δικαίων, τίς ὁ κατακρίνων; Χριστὸς Ἰησοῦς ὁ ἀποθανών, μᾶλλον δὲ ἐγερθεὶς, ὅς ἐστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, ὁ καὶ ἐντολαίει ὑπὲρ ἡμῶν. εἰς δικαιοσύνην τῇ πίστι Χριστοῦ, Θεὸς δὲ ἐστὶν ὁ δικαίων. Θεὸς ἄρα ἀληθὴς ὁ Χριστός. καὶ εἰπὼν ὅτι ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, καί ποτε πεθινὼς καὶ ἐγερμένος, συγκαθήμενος δὲ τῷ πατρὶ ἴδιον ἄρα τῷ λόγῳ τὸ σῶμα ἐστὶ. συνεδρῶν γὰρ οὕτω τῷ πατρὶ μὲν τῆς ἀναληφθείσης σαρκὸς, ὡς ὡς καὶ φύσιν, καὶ ἐγγίνετο σαρκὶς ὁ λόγος.

Ἡ δὲ ἐκ πίστεως δικαιοσύνη οὕτω λέγεται μὴ εἶπαι ἐν τῇ καρδίᾳ σου. τίς ἀνέστησε καὶ εἰς τὸ οὐρανόν; ποτέτι Χριστὸν καταγαγεῖν. ἢ τίς κατέβησεν καὶ εἰς τὸ ἄβυσσον; ποτέτι Χριστὸν ἐκ νεκρῶν ἀναγαγεῖν. ἄλλὰ τί λέγεται; εἰς τὸν τῷ ῥῆματι ἐστὶν ἐν τῷ σώματι σου. ἐν τῇ καρδίᾳ σου. ποτέτι τὸ ῥῆμα τῆς πίστεως, ὁ κηρύσσοντο. ὅτι ἐὰν ὁμολογήσῃς ἐν τῷ σώματι σου κύριον Ἰησοῦν, καὶ πιστεύσῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου ὅτι ὁ Θεὸς αὐτὸν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, σωθήσῃ. καρδίᾳ γὰρ πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην, σώματι δὲ ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν. εἰ, καὶ γὰρ πότισι δοκοῦν, ἀνθρώπος Θεοφόρος νοεῖται Χριστός, ἐμὸν δὲ ἔχων τὸ ἐν πνεύματι ἐνώσιν πρὸς τὸν ἐκ Θεοῦ λόγον, ὅτι ἐνεκα πισθόντες εἰς αὐτὸν ὡς εἰς κύριον, ὁμολογῶντες ὅτι καὶ ἐκ νεκρῶν ἀνέστησιν αὐτὸν, δικαιοσύνην τῇ πίστι

ANNO
CMBIST
421.

ANNO
CHRISTI
430.

τῇ εἰς αὐτὸν ; ἀλλὰ πῶς δὲ ἡ πίστις
ὡς εἰς θεὸν δηλονότι. ἀναγκαῖα ποι-
ζαροῦν ἢ καὶ ὑπόστασιν ἐνωσῆς ἔστι
λόγου πρὸς τὰ αἰσθητά. ἕνα γὰρ
οὕτω Χριστὸν ὡς κύριον καὶ φύσιν
ὁμοιοτήτομον, καὶ τῆς αὐτῆς σαρκὸς
τὴν ἀνάστασιν ὑπὸ γινώσκοντες, ὡς εἰς
θεὸν πιστεύοντες, δικαιούμεθα.

Οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν ἐαυτὸν ζῆ, καὶ οὐ-
δεὶς ἐαυτὸν ἀποθνήσκει. ἐὰν τε οὐ-
ζῶμεν, τὸ κυρίῳ ζῶμεν· ἐὰν τε
ἀποθνήσκωμεν, τὸ κυρίῳ ἀποθνή-
σκομεν. ἐὰν τε ζῶμεν, ἐὰν τε ἀπο-
θνήσκωμεν, τῷ θεῷ ἐσμέν. εἰς τὸ το-
γὰρ Χριστὸς ἀπέθανε καὶ ἔζησεν, ἵνα
καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων κυριεύσῃ.]
παραφώνηκε ποιοῦν τοῖς ἔθνεσιν ὁ
μακάριος Παῦλος· νυνὶ δὲ γινόντες
θεὸν, μᾶλλον ἢ γνωαίνοντες ἑαυτοὺς θεοῦ,
πῶς ὅπως ἐφίετο ὅτι τὰ ἀδινῇ καὶ
πρωτὰ σιγῆσαι τὴν κόσμου, οἷς πα-
λιν ἀνῶθεν δουλεύειν θέλετε; λελυ-
τρώμεθα πίνωμεν διὰ τῆς πίστεως τῇ εἰς
Χριστὸν ἐκ τῆς τῆς σιγῆς δου-
λείας, καὶ ὑπέχθημεν εἰς τὸ δου-
λεύειν θεῷ ζῶντι καὶ ἀληθινῷ. εἰ δὲ
ἀπέθανεν ὁ Χριστὸς, ἵνα καὶ νεκρῶν καὶ
ζώντων κυριεύσῃ, καὶ αὐτὸς ζῶμεν
ὡς θεῷ ζῶντι καὶ ἀληθινῷ· πῶς ἐκ
ἀναγκαῖα τῷ λόγῳ ἢ πρὸς σάρκα
γένονεν ἐνωσις ἀληθής; ἐν αὐτῇ γὰρ
ἀποθανόντων, κεκυρίευκε καὶ ζώντων
καὶ νεκρῶν.

Ex τῷ πρὸς Κορινθίους πρῶτος.

ΕΦΙΝΟΝ γὰρ, φησὶν, ἐκ πνευ-
ματικῆς ἀκολουθούσης πέτρας·
ἢ ἡ πέτρα ἡ ὁ Χριστός.] τὸ Χριστός
ὄνομα πέτρας τῷ Εμμανουήλ, ὅτε
γενήνη· διὰ τὴν ἀγίαν παρθένα. πῶς

enim in eum tamquam in Deum
fertur. Necessarium est ergo, ut
Dei Verbum secundum hyposta-
sin humanæ naturæ unitum pro-
fiteamur. Ad hunc enim modum
vnum Christum tamquam natu-
ralem Dominum confitentes, &
carnis eius resurrectionem agno-
scentes, ac veluti in Deum cre-
dentes, iustificationis benefi-
cium consequimur.

Nemo enim nostrum sibi vivit, *Rom. c. 14.*
& nemo sibi moritur. siue enim vi- *v. 7.*
uimus, Domino vivimus; siue mo-
rimur, Domino morimur. Siue ergo
vivimus, siue morimur, Domini su-
mus. In hoc enim Christus mortuus
est & resurrexit, ut vivorum simul
& mortuorum dominetur. Idem
apostolus alibi illos qui ex gen-
tibus conuersi fuerant, ita allo-
quitur: Nunc autem cum cognoue- *Galat. c. 4.*
ritis Deum, imo cogniti sitis a Deo; *v. 9.*
quomodo iterum convertimini ad
infirmam & egenam elementa mundi,
quibus denuo servire vultis? Perfi-
dem ergo in Christum ab ele-
mentorum servitute liberati, in
Dei viui & veri servitium trans-
lati sumus. Quod si Christus
mortuus est, ut vivorum & mor-
tuorum ex æquo dominetur; ip-
sique tamquam viuo & vero Deo
vivimus; quomodo necessarium
non erat, ut Verbum cum carne
vere vniretur? In ipsa namque
mortem perpassum, cum in vi-
uos, tum in mortuos quoque im-
perium obtinuit.

Ex priori ad Corinthios.

BIBEBANT enim de spiritali, *1. Cor. c. 10.*
consequente eos, petra: petra au- *v. 4.*
tem erat Christus. Nomen Christi
tunc demum inditum est Em-
manueli, quando ex sacra Virgi-
ne originem duxit. Quomodo